

Fellesskap fungerer – politikk av og for arbeidsfolk

*Plattform for en ny politikk til bruk før, under og
etter valget i 2025*

Fellesskap fungerer

– politikk av og for arbeidsfolk

Plattform for en ny politikk til bruk før, under og etter valget i 2025

LO i Vestoppland avviser en samfunnsutvikling med økt arbeidsløshet, sentralisering, angrep på faglige rettigheter, skattekutt for de rike, trygdekutt og økte forskjeller. Vårt mål er en arbeidslivspolitik som legger vekt på et mer inkluderende menneskesyn, med tilrettelegging framfor tvang. Vi krever et brudd med den markedsliberale politikken som fører til at den norske modellen angripes fra toppen og undergraves og forvitrer i bønn. Vi vil derfor kjempe for at det blir ført politikk av og for arbeidsfolk etter stortingsvalget i 2025. LO i Vestoppland vil støtte de partiene som vil gjøre hverdagen til folk bedre, samfunnet mer inkluderende, og som jobber for fellesskap framfor individuelle løsninger.

Innhold

0. Demokratisk underskudd i samfunnet	3
1. Ei framtid for fastlandsindustrien	3
2. Styrk arbeidervernet og det sosiale sikkerhetsnett	3
3. Forby dagens bemanningsbyrå - forsvare det seriøse arbeidsliv	4
4. Nei til salg av Norge	4
5. Nei til profitt på skattefinansierte velferdstjenester	5
6. Vi krever tillitsreform	7
7. En pensjon å leve av	7
8. Boligpolitikk for alle – ikke kun for de som allerede har en bolig	9
9. Ja til kortere arbeidstid, likelønn og et inkluderende arbeidsliv	9
10. Nei til internasjonale avtaler som truer demokrati, velferd og faglige rettigheter ...	9
11. Foretaksmodellen må endres - mindre butikk og mer fag i sykehusene.	10
12. Landbrukspolitikk	10

0. Demokratisk underskudd i samfunnet

I tiden vi lever i nå opplever stadig flere at politikerne ikke lytter til de som er vanlige folk. I Innlandet har vi to eksempler som har vært med på å svekke tilliten både til de folkevalgte, men også til demokratiet. I folkeavstemminga var det flertall for å dele opp Innlandet til Oppland og Hedmark, men flertallet av de folkevalgte trosset folkemeninga. Strømsaken er et annet eksempel, som har ført til import av inflasjon og dyrtid. Et tredje, skolestruktursaken, var et massivt opprør mot sentralisering, og selv om folk organiserte seg og mobiliserte stort for å få snudd flertallet på fylkestinget, stemte posisjonen for å legge ned flere skoler og skolesteder. Samtidig opplever mange at de har fått det verre de siste årene, med en mer og mer utrygg hverdag. Når folk ser at deres problemer ikke blir tatt tak i, og de ikke blir lyttet til, så er dette grobrunn for mistillit. Mistillit som kan være farlig, og som i beste fall fører til at folk lar være å stemme. I verste fall vil opplevelsen av at politikere hever seg over folkemeninga føre til politikerforakt og være grobrunn for ekstremisme. I ei urolig tid må vi ha en politikk som gir framtidstro.

1. Industrisatsing i hele Norge

Norge må være et produserende land. Framtidas fastlandsindustri vil bygge på dagens eksisterende industri, som må trygges og gis muligheter for knoppskyting. Det offentlige virkemiddelapparatet må rettes i større grad enn i dag mot store og mellomstore bedrifter. Staten må bidra til reelt samspill og partnerskap mellom forskning, utdanning og industri. Yrkesfaglig utdannelse må styrkes, i samarbeid med partene i arbeidslivet. Manglende tilgang på langsiktig kapital for omstilling og teknologiutvikling, svekker muligheten for industrivekst. Vi krever statlige investeringer og eierskap – i energi, samferdsel og annen viktig infrastruktur - basert på nærings- og sysselsettingshensyn. Vi ønsker en aktiv statlig eierskapsmodell med retningslinjer fattet av Stortinget, som kan stimulere til ytterligere private investeringer. Deler av Statens Pensjonsfond utland må brukes til å investeres i industri og infrastruktur, oppgradering av kraftproduksjon og -distribusjon, for å sikre høyteknologisk industriutvikling nasjonalt som bidrar til globale klimaløsninger. Vi må gjenreise et statlig helhetlig jernbaneselskap på drift og infrastruktur.

2. Styrk arbeidervernet og det sosiale sikkerhetsnettet

Faste ansettelser, regulert og normal arbeidstid, fri på søndag, søksmålsrett ved ulovlig innleie og midlertidig ansettelse er avgjørende for faglig styrke og ordnede lønns- og arbeidsvilkår. Heltid som norm er forsterket i Arbeidsmiljøloven, nå starter arbeidet med å sørge for at flere får hele stillinger. Våre folkevalgte må sørge for at det etableres en heltidskultur i fylkeskommunen og alle kommuner. Tillitsvalgte må kreve sin rett til deltagelse i alle prosjekter som omhandler heltid.

Alle ytelser må være så høye at de sikrer et verdig liv. Juvelen i velferdssamfunnet, full lønn under sykdom, skal bestå. Ingen blir friskere av å miste inntektsgrunnlaget, men verktøyene for inkludering må styrkes.

Asylsøkere og papirløse må få midlertidig arbeidstillatelse, arbeid til tariff og lønnssubsidiering av arbeidsplasser må kun skje til virksomheter som har landsomfattende tariffavtaler. Flyktninger som kommer til Norge på humanitært grunnlag må få minste pensjonsnivå, uavhengig av botid. Krav om norske landsomfattende tariffavtaler og krav til lærlinger i disse bedriftene er eneste veien å gå for å få et organisert arbeidsliv.

3. Forby dagens bemanningsbyrå - forsvar det seriøse arbeidsliv

Frislippet av bemanningsbransjen har ført til økt sosial dumping, manglende integrering, lavere produktivitet. Vi er imot et løsarbeidersamfunn og vil ikke konkurrere med hverandre på lønns- og arbeidsvilkår. Arbeidsformidlingen må bli offentlig og bemanningsbyråene begrenses til å erstatte fast ansatte ved sykdom og permisjoner – med lønn mellom oppdrag. Det offentlige må forhindre utbytting av arbeidere, og unngå at skattemidler blir unndratt fellesskapet gjennom økonomisk kriminalitet og arbeidslivskriminalitet. Vi har fått gjennomslag for å begrense innleie i byggebransjen i Oslofjordområdet, neste steg er helsesektoren, og hele landet.

Nye seriøsitetsregler som foreslås der hvor seriøsitetsmodeller som f.eks. Telemarksmodellen allerede er innført må kun være i form av forbedringer, ikke svekkelser. Kontrollatens ressurser og sanksjonsmuligheter må styrkes, og de må få mulighet til å gi bøter av en slik størrelse at brudd ikke lønner seg. Samtidig må samarbeidet på tvers av fagetatene styrkes.

Liberaliseringen av drosjenæringa må reverseres.

4. Nei til salg av Norge

Forrige regjering, men også tidligere rødgrønne regjeringer, har solgt ut mange av våre nasjonale fellesverdier til private investorer. Det norske folk ønsker ikke at fiskeressurser, skog og utmark, eiendommer, infrastruktur og verdiskapende virksomheter skal selges ut, verken helt eller delvis.

Nasjonale felles verdier eies ikke av den til enhver tid sittende regjering. De eies av nasjonen Norge, med alle dens innbyggere i bygd og by, av alle kjønn, aldre, politiske og religiøse oppfatninger og etnisitet. Og ikke bare av oss. Dette har vært skapt av våre forfedre, og skal eies av våre etterkommere. En regjering som skal sitte i fire år kan etter vårt syn ikke etter

eget for godt befinnende selge disse verdiene. Særlig siden det ikke er mulig å ombestemme seg og kjøpe dem tilbake. Når de er solgt, er de borte, og allemannsretten en saga blott.

Krafta er vår

Strøm skal være en strategisk samfunnsressurs under demokratisk politisk kontroll. Prisdannelsen i kraftsystemet må settes med basis i produksjonskostnadene, ikke slik dagens børsdrevne marked fungerer, der prisen styres av høyeste budgiver i Europa. Strøm er en strategisk innsatsfaktor for industrien og et grunnleggende behov for husholdningene, og skal omsettes uten å bidra til finansielle spekulasjoner og uakseptable profittmarginer til kraftprodusentene. Vi krever et oppgjør med vårt eksisterende markedsbaserte kraftregime. Det inkluderer frikobling fra EUs energiunion gjennom utmelding av energibyrået ACER. Norge må reforhandle kabelavtalene med Storbritannia og Tyskland siden kablene betyr prissmitte med skyhøye strømpriser fra Europa, som er avhengig av gasspriser.

Måten å møte det framtidige kraftbehovet på må skje gjennom en planmessig tilnærming. Verdier og velferd skal først og fremst skapes gjennom bruken av kraft, og ikke gjennom salg. Tildeling av kraft må skje gjennom politisk regulering og vurdering av samfunnsnytte og sysselsettingseffekt. Lavthengende frukter som oppgradering av vannkraftverk må realiseres. Utbygging av kraft må også skje basert på samme kriterier, med tillegg av naturhensyn. For å hindre sløsing og energitap, må nett og trafostasjoner oppgraderes. Også dette vil kreve naturinngrep, som må skje så skånsomt som mulig. Vi må slutte å eksportere store mengder kraft, som fører til strømtransport over store avstander, med tilhørende svinn av kraft i ledningsnettet. Norge må bygge ut mer solkraft og vindkraft til havs, og oppgradere nåværende vannkraft, og samtidig sørge for energieffektivisering. Det viktigste grepet for rettferdig omstilling er å prioritere krafttilgangen, forbedre nettinfrastruktur, og gjennom energieffektivisering.

Nedbygging av urørt natur skal unngås.

Dersom vi vil unngå underskudd på kraft i perioder framover betyr det at vi har et behov for å prioritere bruk ut fra overordnede samfunnshensyn. Bruk av kraft til utvinning av kryptovaluta må forbys.

5. Nei til profitt på skattefinansierte velferdstjenester

Barnehager, barnevern, skoler, sykehjem og eldreomsorg er sentrale velferdstjenester som skal forvaltes demokratisk ikke må underlegges markeds konkurranse. Dette skjer mens de ansatte ofte taper både lønn og pensjon. Vi er imot at skattemilliarder som er ment for velferd, omgjøres til privat profitt – ofte plassert i skatteskjul.

Avkommersaliseringsutvalget har framlagt sin NOU, og de har kommet fram til følgende:

- Avkommersialisering er mulig - Hvis det er politisk vilje til det.

- Tjenesteleverandør har betydning - Fordi velferdstjenester skiller seg fra varer og tjenester.
- En realistisk og forpliktende strategi for å prioritere ideelle.
- En faglig basert og nyansert tilnærming til kvalitet er avgjørende, de advarer mot at kvalitet reduseres til enkle indikatorer og brukerundersøkelser.
- Brukerutvalg er ikke alltid et gode - Det er forskjell på brukerutvalg og brukarmedvirkning.
- Økt styrings- og kontrollmekanismer har smittet over på tjenester utført i offentlig regi.
- Det er en fare for en mer todelt velferd - Økt ulikhet.

Forslagene som ligger i NOU-en må tas hensyn til, når vi skal gå inn for at penger bevilget til velferd skal brukes til velferd, og ikke berikelse av noen få.

Politikere må komme på banen og motvirke utviklingen av samfunnsstrukturer som skaper økte forskjeller, fattigdom, sosial ulikhet, uverdige livsvilkår og sosial utstøting. En godt utbygd velferdsstat med gode offentlige tjenester og forsvarlige økonomiske ytelser som sikrer den enkelte marginalisering, er avgjørende for et godt samfunn. Vi mener at det må sees på en rekommunalisering av hensiktsmessige oppgaver, og at kommersialiseringen av velferdstjenestene stanses for å hindre en klassesdelt velferd.

Tradisjonelt sett har velferdstjenester vært behovs- og politisk styrt. I flere tiår har man gått mer og mer bort fra dette, gjennom anbudsregime, privatisering, konkurranseutsetting og svekking av kommuneøkonomien. Flere oppgaver er overført fra stat til kommune, uten at det har fulgt midler med til å dekke hele kostnaden. Dette tvinger frem privatisering, og lager grunnlag for at velferdsprofitører kan ta ut profitt fra skattepengene våre. At velferdstjenester drives etter forretningsprinsipper har konsekvenser for arbeidernes lønns- og pensjonsvilkår, fordi fokuset går fra å være behovsstyrt til inntjeningsstyrt.

Kommuneøkonomi: Oppgavene til kommunene har vokst i tråd med utviklingen av velferdsstaten, uten at de nye oppgavene har vært fullt ut finansiert. Men andre ord: Stortinget mener at kommunene skal utføre en rekke oppgaver, men de finansierer ikke oppgavene. Det fører til at en stadig større andel av kommunenes økonomi brukes på lovpålagte oppgaver innen helse, sosial, omsorg, skole, barnehage og barnevern. Mange kommuner har nådd smertepunktet, og i neste runde vil salderingen gå ut over også lovpålagte tjenester. Kommuneøkonomien må styrkes betraktelig, slik at kommunene også får handlingsrom til å prioritere oppgaver som ikke er lovpålagte, men nødvendige for at vi ikke skal få kostnadene andre steder i samfunnet. Dette er en villett politikk, for jo mindre penger kommunene får til å gjøre oppgaver, jo vanskeligere blir det å utføre oppgaven, og i

andre enden står kommersielle krefter klare til å tjene penger på å overta oppgaven for kommunen. Mens kommunen må finansiere det. Det er spesielt kostnaden for ressurskrevende brukere som har økt, og som staten må finansiere fullt ut.

6. Vi krever tillitsreform

Offentlig sektor skal være underlagt politisk styring og forvaltningsprinsipper, med basis i faglighet og tillit til de ansatte og i reell medbestemmelse. Styringen av offentlig sektor domineres av administrative ledersjikt som benytter målstyring, kontrollregimer og lønnsomhetstenkning. Dette har ført til målforskyvning, unødig byråkrati, fragmentering av ansvar og detaljstyring, og dette svekker tjenestens kvalitet. Ansatte må gis økt tillit, medbestemmelse og mulighet til å bruke sin kompetanse og sine erfaringer til å gjøre tjenesten bedre. Partssamarbeid har ingen hensikt uten at de ansatte og tillitsvalgte blir hørt, noe som er nødvendig for redusert sykefravær, økt grunnbemanning, mer heltid og et bedre arbeidsmiljø. Vi krever derfor at tillitsreformen gjennomføres.

7. En pensjon å leve av

Bærebjelken i det norske pensjonssystemet har vært Folketrygden, som ble svekket med pensjonsreformen. Vi må jobbe for å gjenreise Folketrygden til å være utjevnende og omfordelende, slik formålet var. Det samme gjelder alle delene av pensjonen, både tjenstepensjonen og avtalefestet pensjon. Alle skal ha trygghet, uavhengig av lønn, kjønn, yrke og alder. Levealdersjusteringen har ei slagside mot arbeidsfolk, som ikke tar hensyn til at forventet levealder for snittet av befolkningen ikke er treffsikker nok for våre medlemmer. Levealdersjusteringa må fjernes, slik at vi sikrer en anstendig pensjon til de som må gå av tidlig. Fram til det har skjedd, må alle som har 40 år i arbeidslivet skjermes for levealdersjusteringen.

Pensjonsforliket er planlagt behandlet i Stortinget før valget i 2025, med økt pensjonsalder som et av de verste forslagene. Vi krever at dette utsettes til etter valget. Det er ingen som har stemt for å øke pensjonsalderen, så hvis dette blir trumfet gjennom uten folkelig mandat, er det et svik mot arbeidsfolk. Vi krever en stans i heving av pensjonsalderen, og at vi heller jobber med å endre arbeidslivet slik at flere kan stå i arbeid til de går av med pensjon.

Målet med pensjon må være at alle skal få 66 % av tidligere lønn i pensjon, også de som må gi seg tidlig i arbeidslivet. I andre enden må det også vurderes å sette tak på pensjonen, slik at du ikke kan få mer enn 100 % av din tidligere lønn i pensjon.

Vi må gjeninnføre besteårsregelen, sikre en god tidligpensjonsordning for de som trenger det, ta kampen for at uføre får alderspensjon uten levealdersjustering, at de tjener pensjon fram til alderspensjon, og at man skal kunne kombinere delvis uføretrygd med delvis AFP. Sliterordningen som er planlagt innført i Folketrygden må heves betraktelig dersom den skal kunne være et reelt alternativ for de som må gi seg tidlig. Slitertillegget i privat sektor må videreføres, og kunne tas ut samtidig.

AFP: Selv om AFP ble gjort om fra en tidligpensjonsordning, til et tillegg du kan ta ut samtidig som du jobber, er fortsatt AFP viktig for at mange skal kunne få mulighet til å gå av tidlig. Det er fra LO/NHO foreslått en såkalt "reformert AFP", som foreslår å gjøre om AFP til en opptjeningsordning, fra en kvalifiseringsordning slik vi har i dag. En slik reformering av AFP-en vil sørge for at flere får litt AFP, men at veldig få vil få det nivået som dagens AFP-pensjonister får. LO i Vestoppland vil skrote forslaget til reformert AFP, og heller gå inn for å tette hullene i dagens ordning. Dette kan vi gjøre med å f.eks. sette ned antall år du må ha vært i arbeid før 62 for å kvalifisere til AFP, og innføre "betinget AFP" - Som er et tillegg som gis til de som faller utenfor ordningen.

OTP: De innskuddsbaserte ordningene i privat sektor innebærer at det er de ansatte som bærer risikoen for dårlig avkastning på pensjonen sin. Vi vil tariffeste brede kollektive tjenstepensjonsordninger, med en felles pensjonskasse lignende det de som jobber i offentlig sektor har. Pensjon er utsatt lønn, og når ansatte selv overtar risikoen, er det en selvfølge at de har innflytelse over pensjonsordningene. Gjennom tariffesting så sikres de ansattes medbestemmelse i ordningene. Da kan vi sikre rettferdige ordninger med kjønnsnøytrale premier og ytelser. Det vil også kunne hindre at bedriftene har mulighet til å spare lønnskostnader ved å redusere pensjonen til de ansatte, ved tariffhopping, eller anbudskonkurranse og ved virksomhetsoverdragelser.

Minimumsbeløpet på 2 % innbetaling til OTP må heves til minst 4 % .

Særaldersgrenser: Plikten til å fratre ved særaldersgrenser ble fjernet, og selv om Hurdalsplattformen lovet å gjeninnføre den, så har høyresida fått flertall for at den ikke skal gjeninnføres. LO i Vestoppland er svært bekymret for hvilke alvorlige konsekvenser dette kan få for den enkelte, og samfunnets beredskap. Vi krever at plikten til å fratre ved særaldersgrense gjennomføres, hvis ikke er særaldersgrensene borte. Flere yrkesgrupper må også omfattes av reglene for særaldersgrenser. Yrkesgrupper som har særaldersgrenser må også skjermes for levealdersjusteringen. Annet: Underreguleringen av pensjonen må avvikles. Garantipensjonen må reguleres opp til EUs fattigdomsgrense. Ingen pensjonister skal ligge under EUs fattigdomsgrense.

Pensjonistene må få tilbake forhandlingsretten i trygdeoppgjøret.

8. Boligpolitikk for alle – ikke kun for de som allerede har en bolig

Et sted å bo er et grunnleggende behov og boliger kan derfor ikke være en vare som alle andre. Når markedet styrer alt bygges det for få boliger fordi profitten går foran behovet.

Vi krever nytenkning og handling i boligpolitikken. Utbygging av studentboliger må økes. Skattefordelen med utleie av sekundærboliger må endres og AirBnB-utleie reguleres og kontrolleres, spesielt i pressområder. Staten må legge til rette for kommunale boligselskaper som erverver tomter og oppfører boliger til selvkost. Langsiktig finansiering av ikke-kommersielle utleieboliger i regi av kommuner og boligkooperasjon må bli et satsingsområde og en tredje boligsektor med prisregulerte boliger må utredes for å skaffe boliger til en rimelig pris. Det må bygges boliger som er tilpasset de ulike situasjonene og fasene vi er gjennom hele livet. Derfor må Husbankens rolle gjenreises.

9. Ja til kortere arbeidstid, likelønn og et inkluderende arbeidsliv

Kortere arbeidstid er en likestillings- og klassereform. Vi går inn for en trinnvis reduksjon som tariffkrav, med mål om 30 timers uke/6 timers arbeidsdag. Kvinners inntekt er i snitt lavere enn menns. Målet er likelønn. Vi krever derfor at regjeringen/stortinget avsetter ekstraordinær likelønnpott i offentlig sektor ved de kommende tariffoppgjør, og at arbeidslivets parter forhandler om fordelingen av disse. Vi krever økt innsats for rett til heltid. Vi trenger forsterket innsats for kjønnsbalanse innen yrkesfagene i skole og arbeidsliv. Utradisjonelle yrkesvalg og likebehandling i arbeidslivet krever økt kamp mot diskriminering og seksuell trakassering. Dette må inkluderes i HMS-arbeidet og bli en viktig del av Arbeidstilsynets oppgaver. For de som ikke får barneplass, er det viktig med ventestøtte som overgangsordning. Like rettigheter i arbeids- og familieliv gir økt likestilling. Vi ser fortsatt stor forskjellsbehandling pga. kjønn, etnisitet, funksjonsnedsettelse, kulturell bakgrunn og seksuell orientering, m.m. Likestilling gjelder ikke bare lønn og kjønn. Det har Mannsutvalget satt fokus på, og pekt på betydningen av at likestilling må bety at alle skal kunne leve gode liv. Det må også jobbes med holdninger og styrking av arbeidsmiljøloven/likestillingsloven. Arbeidet med likestilling og inkludering av ulike grupper i samfunnet generelt må forsterkes.

10. Nei til internasjonale avtaler som truer demokrati, velferd og faglige rettigheter

En strøm av direktiver og forordninger fra EU har blitt implementert i norsk rett, og stadig nye står for tur. Ofte på tvers av nasjonale interesser, folkestyret og faglige rettigheter.

Samtidig har vi EFTAs overvåkingsorgan (ESA) på nakken, som overvåker at vi ikke tverrer reglene i EØS-avtalen. Nå sist ESAs innblanding i seriøsitetsmodeller ved offentlige anskaffelser, og minstelønnsdirektivet fra EU. Dette direktivet må ikke bli en del av norsk arbeidsliv, som er basert på forhandlinger mellom partene. Partiene på stortinget må reservere Norge fra å innføre direktivet.

Reservasjonsretten og handlingsrommet i EØS-avtalen må aktivt brukes. I den grad det ikke nytter, må en oppdatert handelsavtale med EU forberedes som alternativ i neste stortingsperiode.

11. Foretaksmodellen må endres - mindre butikk og mer fag i sykehusene.

Formålet med hele foretaksmodellen var og er å få et stadig sterkere fokus på bedriftsøkonomiske styrings- og ledelsesprinsipper som organisatorisk rettesnor for de offentlige sykehusene. Det vil også si at alle sykehusene vil konkurrere med hverandre. Etter hvert vil dette, og at lokalsykehus legges ned, rede grunnen for privatisering. Ved nedleggelse av lokalsykehus reduseres ikke pasientgrunnet, og nedleggelsen vil derfor være en invitasjon til private til å ta over. Dette gjelder spesielt innen psykiatrien, der det trengs styrking fremfor nedleggelse av sengeplasser. Anbudsregimet innenfor psykisk helsevern og rus er ødeleggende for rusfeltet, og sørger med de kriteriene som ligger inne for at ideelle institusjoner skvises ut, og mange sårbare grupper blir stående på bar bakke.

Dette er det ideologiske grunnlaget for å samle så mye som mulig av helsetilbudet i store enheter som skal betjene hele fylker. Vi vil sikre regional forankring, redusere antall styringslag, mer makt og myndighet til sykehusene, investere i bygg og medisinteknisk utstyr og mer åpenhet, involvering og fokus på pasientsikkerhet. Kommersialiseringen av velferdstjenestene må stanses og sykehusene må igjen styres av folkevalgte med tradisjonell budsjettstyring framfor dagens forretningsmodell og bortsetting av tjenester til velferdsprofitører og andre. Sykehusene må igjen styres av folkevalgte med tradisjonell budsjettstyring framfor dagens forretningsmodell, med bortsetting av tjenester til velferdsprofitører og andre. Bedriftstenkning og økonomistyring etter forretningsprinsipper hører ikke hjemme i sykehusene våre.

12. Landbrukspolitik

I en verden med uroligheter og klimaendringer, er sjølforsyning og matsikkerhet stadig viktigere. Arbeidsforholdene for bønder er langt fra optimale, og sammenligner man inntektene til bønder med andre grupper i arbeidslivet, ligger de langt under.

Prisøkningene på strøm og drivstoff kommer oppå en allerede prekær situasjon for landbruket i Norge.

Arbeidsplassene som bønder genererer i våre lokalsamfunn er viktige for distriktet, og maten de produserer er viktig for oss alle. Vi er derfor nødt til å føre en landbrukspolitikk som sørger for at gårdsbruk tas i bruk, framfor at de legger ned. Vi ser med bekymring på utviklingen som er nå, og vi mener det må tas grep for å sørge for at små- og mellomstore bruk ikke skal stimuleres til overproduksjon, men å bruke jorda med de ressursene som finnes.

